

На пляжі острова Кабос* Томас, Марі та Віллі лежали в тіні пальми. Троє друзів приїхали на відпочинок у табір зі своїм вірним папугою месьє Муді. Томас ще спав. Він голосно хропів, натягнувши свій трикутний капелюх на голову. Ще сонна Марі спостерігала заходом сонця. Натомість Віллі прокинувся вже досить давно.

* Cabosse з франц. означ. «плід какао». — Прим. пер.

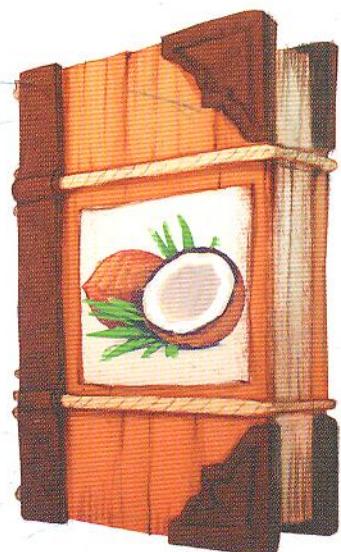
Він читав одну зі своїх численних книг. А точніше, він шукав у книзі «Фрукти та горіхи південних морів» відомості про дивні плоди рожевого, жовтого чи зеленого кольорів, що прикрашали дерева. Але, на жаль, не знайшов жодної інформації.

Допитливий Віллі підняв ще один плід, що впав на землю. Він розсік його і побачив зерна в білій желеподібній речовині. Ці дивні фрукти виглядали огидно, тому не виникало жодного бажання скуштувати їх.

— Час рибалити, якщо хочете снідати! — нагадала Марі.

Дівчина мала сильний характер. Її братові Томасу це було відомо. Незважаючи на те, що він був на два роки старший від неї та вважався ватажком, юні пірати підкорялися саме Марі!

Але заледве вони підвелися, як почули крик, що долинав із сусідньої бухти. Вони швидко

побігли туди і побачили парусник, на якому дівчина щосили кричала в рупор.

Одягнена у довгу сукню, вона скидалася на тендітну і делікатну панянку. Справжня принцеса. Поруч із нею стояла жінка із занепокоєним виразом обличчя.

— Естебане! Де ти? — кричала дівчина.

Юні пірати залізли у свою шлюпку, щоб дістатися корабля дівчини. Побачивши їх, вона відклала рупор і відрекомендувалася:

— Доброго дня! Мене звати Габріелла, а це моя гувернантка сеньйора Валентина. Мій брат Естебан зник. Ви його не зустрічали?

— Ми нікого не зустрічали, — відповіла Марі.

— Жахливо! — зарыдала Габріелла.

Томас, схвильований цією подією і, без сумніву, зворушений красивими чорними очима принцеси, звівся на ноги у шлюпці, набрав на повні груди повітря і промовив:

— Де б не був Естебан, ми його знайдемо!

На жаль, хвиля хитнула шлюпку — і ПЛЮХ! Томас опинився у морі!